

Abans que sigui massa tard

Il·lustració: Laura Estrada.

Davant la minva d'aspirants a ingressar a l'Escolania de Montserrat, deguda en part al fet que fa uns anys eren els pares qui decidien i ara són els fills, caldria adaptar el règim escolàstic als nous temps. En primer lloc, s'hauria d'actualitzar la vestimenta. Així com als centres escolars ja no s'estilen les típiques bates ratllades, tal vegada la clàssica túnica blanca es podria substituir per una dessuadora estampada amb caputxa dissenyada per Joan Avellaneda els nois i Miriam Ponsa, les noies. Perquè no té cap sentit excloure les noies pel fet que el diccionari només contempla les escolanes com una varietat de peix, també anomenat mòllera pigada. Per descomptat, l'ús de l'iphone i l'accés a les xarxes hauria de ser lliure en qualsevol espai del monestir i en qualsevol moment del dia i de la nit. Si als possibles escolans a més a més els restringim l'ús del mòbil, com Moreneta al seu cambril, visitable només en hores convingudes, pocs s'hi engrescaran. I tot plegat per passar-se quatre anys dalt d'una roca pelada, amb pocs contenidors per cremar i rodes per punxir; i on, malgrat la diversitat d'ensenyaments musicals que s'hi ofereix, no s'hi practica l'instrument preferit dels adolescents, que és tocar la pera. No pot ser que no s'hi pugui fumar un canutet de tant en tant, la cervesa no ragi pels Degotalls i només se serveixi tiramisú un cop al mes. Ni que la festa del bisbetó solament se celebri un cop l'any, ni que -malgrat el Virolai- a Montserrat no hi hagi roses ni morenes.